

Hľadanie druidov (#46)

Príspevok pridal elwe
Streda, 12 marec 2008

Ráno mal každý z družiny sklonenú hlavu a snažil sa byť od ostatných čo najďalej. Každý si našiel nejakú prácu, čím sa zamestnal a ktorú aj intenzívne vykonával. Bushido zvolil lov v lese, Krakonoš a Marduk rannú meditáciu, Baron brúsil meče a Žaneta sa vytratila kamsi okolo vyčarovaného domčeka. Takýto výťažok bylín už radšej nikdy neokúsia.

Po hodinke, keď sa už slnko vyhuplo ponad stromy a ranná rosa sa začala vytrácať, vrátil sa Bushido z lesa a v rukách niesol dvoch zajacov. Na ohni pred domom ich stiahol z kože a upiekol a dal najesť aj ostatným. Každý mlieky jedol.

Po jedle sa každému myseľ o čosi rozjasnila, nálada už nebola taká pochmúrna a ticho prerušil Baron. „Myslím, že je čas vydať sa na cestu. Tilverton je riadne ďaleko a potrvá nám zopár dní kým zabúchame na jeho brány“. Žaneta sa ponúkla že zabehne do neďalekého Arabelu pre ustajnené kone a zároveň si zakúpi rukavice. Všetci súhlasili a zatiaľ čo Žaneta cválala do Arabelu a naspäť, ostatní pobalili svoje veci a čakali pri ohníku. Po zhruba hodine už sadali všetci na svoje kone a opúšťali tak neďaleký festival vydávajúc sa na ďalekú cestu na sever. Podľa indícií, ktoré dostali od majstra Ho mali ďalšie rady ako postupovať nájsť u druidov, ktorí sídlia severozápadne od ruín Tilvertonu.

Tilverton bolo kedysi malým mestom s počtom obyvateľov do 10 tisíc. Teraz je však prázdne a pusté, iba tme a temné zlo číha v jeho pustých zrúcaninách po tom, ako mesto dobyla neznáma armáda dávno v 1372 roku. Necelý deň cesty od múrov mesta človek stretne iba poslednú hliadku asi 50 ozbrojených rytierov Purpurového draka. Tí varujú pred vchodom do mesta, pretože sa odtiaľ nikto nevrátil. Ďarodeji z Waterdeepu skúmali na diaľku ruiny mesta, avšak príliš silný zdroj mágie ktorý vo vnútri sídli kriví vlny mágie natoľko, aby to zabránilo podrobnejšiemu prieskumu tohto miesta.

Druhovia teda majú v pláne prejsť pohorím Stormhorns a potom sa vyhnú Tilvertonu na ich ceste do pohoria Desertmounth a definitívne tak opustiť hranice Cormyru.

Na sklonku prvého dňa dorážajú na úpätie hôr Stormhorns, hranice kráľovstva Cormyr, ktoré sa pred nimi majestátne týči v zapadajúcom slnku. Kráľovská cesta tu začína svoje stúpanie cez majestátne a nebezpečné pohorie a vzbudzuje rešpekt. Zosadajú teda z koní a Krakonoš ako obvykle vyčaruje ubytovanie pre znavených pútnikov. Znavení sa rozhodnú ani nedržať v noci strážiť a spoliehajú sa na to, že ich prebudí prípadné eržanie vonku uviazaných koní.

Noc prebieha pokojne a na druhý deň sa poberajú ďalej. Nešťastie ale prenasleduje Žanetu ktorej kôň sa na úzkej kráľovskej kamennej ceste pošmykol a zlomil si nohu. Ďalej bude musieť ísť po svojich, alebo spoločne s Krakonošom na jeho tátošovi. Skupina po tejto skúsenosti napreduje pomalšie a na cestu si dávajú väčší pozor. Krakonoš sa neustále rozhliada okolo seba a na oblohu nad sebou. Nikomu však nič nevraví, iba oko pozorného Bushida si to všimlo. Krakonoš totiž vie, že pohorie Stormhorns je tiež domovom rogue drakov, no nechce druhov predčasne desiť. Tí idú spokojne na svojich koňoch, najmä Baron, ktorý si po čase začína dokonca popiskovať.

Na sklonku druhého dňa si nájdú kúsok voľnejšieho priestranstva a prespia do rána. Bushidovi sa nepodarí nič uloviť a siahajú tak na svoje vlastné potravinové rezervy. Na tretí deň sa počasie mení a zamračená obloha hrozí veľkým lejakom. Nešťastie sa ale zlé predpovede nevyplnia a búrka smeruje iným smerom. Druhovia pokračujú po kupeckej ceste už iba doobeda, potom musia odbočiť a pokračovať cestou na sever.

Okolo obeda, keď majú slnko vysoko nad hlavami, prichádza na nich úrava z poldenného cestovania a kupecká cesta sa stáča na západ k nim zrazu priletia šípy. Z húštie na pravej strane po nich ktosi strieľa. Ideálne miesto na prepad. Krakonoš okamžite mumle zaklínadlo, ktoré ho ochráni pred prilietajúcimi šípami a ostatní rýchlo zoskakujú z koní. Bushido sa ako blesk rozbíha do lesa v smere odkiaľ predpokladá útok a ostatní ho nasledujú. Medzi stromami konečne vidia pôvod tohto útoku. Dvaja ľudia a jeden polo ork, pravdepodobne banditi. Rozzúrená družina sa vrhá do boja s banditami. Baron rozzúrený ťasí mohutný obojručný meč a tne okolo seba až odletujú konáriky z okolitých kríkov. Žaneta v tieni sa snaží nepozorovane dostať za chrbát jedného ozbrojenca, no ten sa po pár dobre mierených pästiach na tvár od Bushida dáva na útek. Bushido ho však zľahka dobieha a bandita padá mŕtvou k zemi. Medzitým Baron za pomoci kúziel Krakonoša a Marduka ukončuje biedny život mohutného polo orka. Ako náhle tretí bandita vidí pohromu ktorá ich postihla preletí mu hlavou myšlienka, že si na prepad vybrali zlú skupinu. Jeho koniec je istejší ako ranný východ slnka a preto okamžite odhadzuje meč a dvíha ruky nad hlavu. „Vzdávam sa! Dos! Vzdvám sa!“ kričí a ukazuje svoje zodvihnuté prázdne ruky. Rozbehnutá družina len tak-tak stačí zastaviť svoj „kombajn“ aby neboráka neroztránila na márne kúsky. Napokon ho zviažu a rozhodujú sa čo s ním.

„Ak ma pustíte prezradím vám kde máme zakopaný poklad!“ snaží sa presvedčiť bandita svojich väzňov aby ho pustili. „To tak, pôjdeš pred riadny súd!“ odpovedá mu Bushido a Krakonoš dodáva: „a po krátkom súde odvisneš!“. „Ja by som to nekomplikoval, normálne ho zabijeme“ pridáva sa Baron a chytá sa obrovského meča, celého od krvi. Bushido ho však zadrží, chce pre neboráka riadny súd. Druhom je jasné, že cestou naspäť do mesta by stratili najmenej týždeň a preto všetci uvítajú Mardukov návrh. Zošle na neboráka kliatbu spravodlivosti a kedykoľvek by konal zlo pred bohom samotného Pelora, kliatba sa vyplní. Zároveň odovzdá všetok ulúpený majetok a pustia ho na slobodu. S týmto návrhom nie všetci súhlasia, no napokon sa tak dohodnú a neborák utekajúci lesom sa im o chvíľu stratí z očí.

O pár hodín, pri zapadajúcom slnku stoja druhovia na najvyššom mieste svojej cesty a hľadajú pred seba do údolia. Tmavé mraky v diaľke a tmavošedé nebo nevesťia nič dobré. „Poime, aby sme stihli náš miesto na utáborenie“ riekne nakoniec Baron a skupina sa poberie pomalým krokom kamenitou cestou. Marduk si zamrmle modlitbu k Pelorovi a poprosí ho aby nad nimi držal ochrannú ruku.